

провести чітку лінію водорозділу між закамуфльованим у церковне облачення «Русским миром» й справді релігійними організаціями. По-третє, дозволяло нівелювати вплив Москви на внутрішні питання в Україні, що Кремль здійснював через окремі структури або представників УПЦ Московського Патріархату. Створення ПЦУ повинно було стати якісно новим етапом в розвитку вітчизняного православ'я. Проте через політизованість процесу в православ'ї настав ще більший розкол. Православні церкви світу вимагають від Патріарха Варфоломія скликання Всеправославного собору задля вирішення Українського церковного питання.

Предстоятель УГКЦ Святослав Шевчук висловив можливість укладення унії між УГКЦ і ПЦУ, оскільки обидві організації вважають себе спадкоємцями Київської митрополії X ст., але це буде можливо лише тоді, коли УПЦ і ПЦУ утворять єдину релігійну структуру.

Список використаних джерел

1. Українська Православна Церква на межі тисячоліть. Документи і матеріали. До 20-річчя Харківського Собору Єпископів Української Православної Церкви. – К. : УПЦ, 2012. – 285 с.

2. Відповідь Вселенського Патріарха Варфоломія I на постанову зібрання українського єпископату Московського патріархату // Інформаційний бюлетень УПЦ КП. – № 9. – 2000. – С. 11–12.

3. Українська Православна Церква на межі тисячоліть. Документи і матеріали. До 20-річчя Харківського Собору Єпископів Української Православної Церкви. – К. : УПЦ, 2012. – 285 с.

4. К вопросу о независимости Украинской Православной Церкви. (По материалам пресс-конференции Блаженнейшего Филарета, митрополита Киевского и всея Украины). Киев, 31 августа 1990 г. // Православный Вестник. – 1990. – №11. – С. 4–5.

Горюшкіна Анастасія Ігорівна,

здобувач ступеня вищої освіти бакалавра ННІ № 1
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: професор кафедри
конституційного права та прав людини
Національної академії внутрішніх справ, кандидат
юридичних наук, доцент *Пелих Н. А.*

КОНСТИТУЦІЙНА ЮРИСДИКЦІЯ В УКРАЇНІ Й ІНОЗЕМНИХ КРАЇНАХ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ

Шлях до створення Конституційного Суду України був складним і тривалим. Досягти успіхів на цьому шляху можна було лише при об'єднанні зусиль усіх державних органів і органів місцевого самоврядування, консолідації усього суспільства. Лише за

умови усвідомлення, що не страйки, не розбрат, не гучні слова й заклики, а важка й напружена праця усіх та кожного, злагода й громадянський мир – єдиний напрям нашого поступу до заможної держави, високого життєвого рівня її громадян.

Саме судова реформа, як один із напрямків конституційної реформи, відіграла надзвичайно важливу роль у створенні та функціонуванні сучасного органу конституційної юрисдикції в Україні. В результаті цієї реформи змінилась не тільки сама система судової влади України, статус Конституційного Суду України, але і запроваджено інститут Конституційної скарги в Україні. Так, згідно з Конституцією України (ст. 124), правосуддя в Україні здійснюють виключно суди. Завданням Конституційного Суду є гарантування верховенства Конституції України як Основного Закону держави на всій території України. Новий Закон України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року чітко визначив не лише його новий статус, нову структуру, компетенцію, порядок формування та інші важливі його юридичні аспекти функціонування, але і підкреслив його місце в системі органів державної влади. На основі проведеного юридичного аналізу, можна стверджувати, що Конституційний Суд України посідає особливе, відокремлене від інших органів держави місце. Оскільки, згідно з Конституцією України (ст. 147), Конституційний Суд України – є органом конституційної юрисдикції.

Специфіка діяльності цього органу полягає в тому, що власне правосуддя в повному значенні цього слова він не здійснює. Конституційний Суд України вирішує не спори, а питання про відповідність правових актів Конституції України. Звідси випливає й основна мета діяльності Конституційного Суду України – гарантування верховенства Конституції України як Основного Закону України. Забезпечення верховенства Конституції України, вирішення питання про відповідність Конституції України законів України та у передбачених Конституцією України випадках інших актів, здійснення офіційного тлумачення Конституції України, а також інших повноважень відповідно до Конституції України.

Розглянувши питання конституційної юрисдикції в Україні та зарубіжних країнах, зробивши порівняльний аналіз, можна зробити висновок, що конституційні суди належать до високоінтелектуальної професійної судової влади, покликані здійснювати виключно формально юридичну функцію, а саме: забезпечувати верховенство конституції й утверджувати ієрархію правових норм на чолі з Основним Законом як фундаменту правової системи. Беззаперечним є факт, що нині зазначені органи відіграють значну роль у забезпеченні функціонування нової ціннісно орієнтованої системи понять і уявлень про верховенство права, головна мета якої полягає в утвердженні суверенного права народу та дотриманні державою свободи особи,

однак дослідження відповідності конституції законів, міжнародних договорів та інших нормативних актів було й залишається головною функцією спеціалізованого органу конституційної юрисдикції тієї чи іншої країни.

Більше того, утворення органу конституційної юрисдикції України на засадах загальноновизнаних у світі цінностей є важливим кроком становлення демократії, правової держави, побудови громадянського суспільства. Подальше становлення цього органу має здійснюватися з використанням і всебічним осмисленням світової практики конституціоналізму, але лише творчий підхід та урахування національних умов і особливостей допоможе визначити прогресивний напрям подальшого розвитку держави.

Слюсар Людмила Євгенівна,

здобувач ступеня вищої освіти бакалавра
ННІ № 1 Національної академії внутрішніх
справ

Науковий керівник: доцент кафедри історії
держави та права Національної академії
внутрішніх справ, кандидат юридичних наук
Прус В. З.

ТРАГЕДІЯ ГОЛОКОСТУ В ПЕРЕКАЗАХ І СПОГАДАХ ОЧЕВИДЦІВ

*«Голокост – безпрецедентний прояв зла,
який не можна просто залишити в минулому
і віддати забуттю», – генсек ООН Кофі Аннан*

Що таке голокост? У широкому розумінні «голокост» означає переслідування та масове знищення нацистами певних соціальних та етнічних груп, наприклад євреїв, хворих, циган, гомосексуалістів.

У вузькому розумінні це означає переслідування і знищення євреїв, які проживали в Німеччині, також і тих, що жили на союзних та окупованих територіях під час Другої світової війни.

З приходом до влади в Німеччині Націонал-Соціалістичної Робітничої партії у 1933 році на чолі з Адольфом Гітлером, у країні затверджено націонал-соціалістичний режим. Даний режим ґрунтувався на нацистській расовій доктрині, згідно з якою німці – «арійці» належать до вищої раси, а євреї вважалися Untermenschen – недолюдьми. Створюється один з перших концтаборів – Дахау, масово позбавляються робочих місць чиновники і лікарі єврейської національності, вводяться квоти в навчальних закладах. Ситуація загострювалась до прийнятих в 1935 році Нюрберзьких законів, що здійснювали ізоляцію євреїв за расовою ознакою. Далі закони, що були